

Въ конецъ, ψаломъ Давидъ, 6.

Рече безъменъ въ сърдцѣ своемъ: нѣсть Бѣзъ. растлѣша и ѿмерзїша сѧ въ начинанїихъ: нѣсть твора́й благости́ню. Гдѣ сѧ небесе прини́че на съны че-
ловѣческія, видѣти, що єсть разумѣвай, или взыскáай Бѣга. Всѧ съклони́ша сѧ, вѣрѣши неключими быша: нѣсть твора́й благости́ню: нѣсть до ёдина-
гш. Ни ли съразумѣютъ всѧ дѣлающи беззаконіе, сиѣдающи люди моя въ сиѣдь хлѣба; Гдѣ не при-
зваша: Тамъ събо́аша страха, идѣже не бѣ сграхъ, икш Гдѣ въ родѣ пра́ведныхъ. Совѣтъ ны-
шаго посрами́сте: Гдѣ же съповѣніе єгѡ єсть. Кто дасть ѿ спасеніе Іилюко; Енегда возвратитъ Гдѣ плѣненіе людѣй своимъ, возвѣдетъ Іаковъ, и возвеселитъ Ісрайлъ.

Слѣва:

Въ конецъ, ψаломъ Давидъ, 6.

Гди. кто ѿбытаетъ въ жилиши твоемъ: или кто вселитъ ко сватью гробъ твою; Ходай непорченъ, и дѣлаай пра́вду, глаголай истину въ сърдцѣ своемъ. Иже не оўльстї иазыкомъ своимъ, и не сотвори искреннемъ своемъ зла, и понешенія не прїятъ на ближнїя свою. Оўничижена єсть предъ нимъ локавнай: бо́ыша жесѧ Гдѣ славитъ; кленыйисѧ искрен-
немъ своимъ, и не ѿмета́ласѧ: Сребрѣа своимъ не да-
дѣ въ лихвѣ, и мзды на неповинныхъ не прїятъ,
твора́й сїа, не подвижитъ во вѣкъ.

Столпописаніе, Давидъ, 6.

Сохраняи мѧ Гди, икш на тѧ оўповѣхъ. Рѣхъ